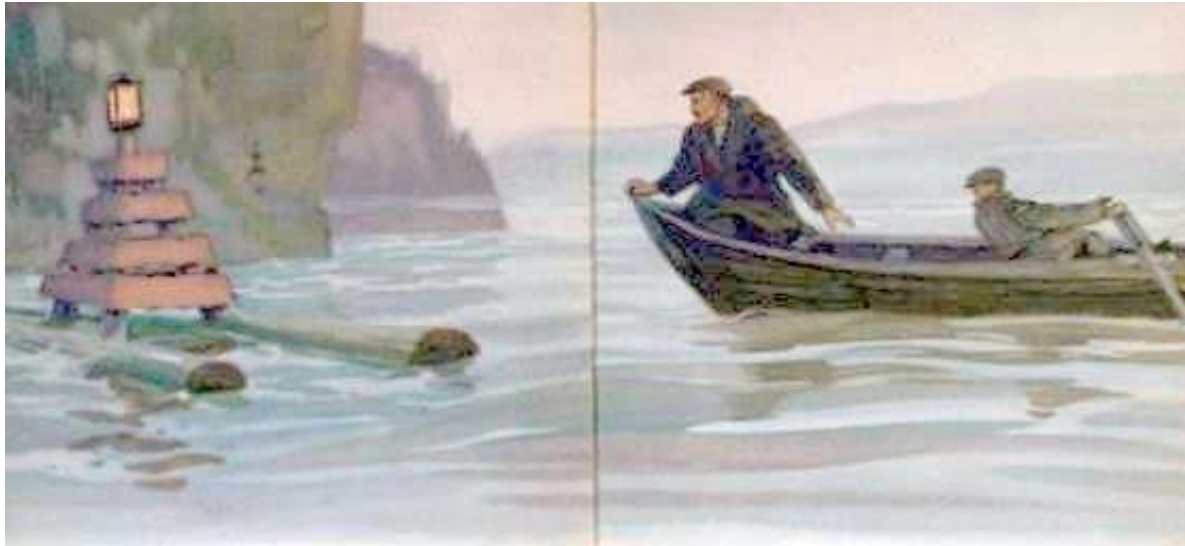

שומרי מצופים לא בוכים

כתב אנבר ביקצ'נטייב
צייר קופריאנוב

כך, לא היו מוסרים לו את הקטע שלנו בנהר. הוא עושה שם עיקול ובקצה שלו בליטה סלעית. בזמנים עברו, אומר אבא, לפני העיקול הזה רבי-חובל התפללו, סמכו על אלוהים. עכשיו רבי-חובל סומכים על עצמם ובמידה רבה על אבא ועלי.

לכן משקיעת השמש ועד זריחתה בחלקה שלנו בוערים כל הלילה לפידים על מצופים. יש לנו שישה כאלה. שלושה אדומים ושלושה לבנים. רבי-חובל ומפעילי רפסודות חייבים לעבור ביניהם. טעות קטנה יכולה לגרום לאסון.

עם זריחת השמש אנו הולכים לכבות את הלפידים. אני חותר ואבא מכבה. באותו הזמן אנו גם ממלאים אותם

לילדים אחרים יש מזל. אצלם אבא כמו אבא. ושלי... רק נעשב בהיר בבוקר, אבא מתחיל להעיר אותי. אומר רק מילה אחת "זמן!"

למה הוא לא יגיד פעם "איזה ישנוני אתה" או "נו, קדימה, הגיע זמן, כל התרנגולים כבר קמו.."? אבל אבא תמיד אומר את המילה האחת, ולא חוזר עליה. עוד לא הספקתי לשפשף את עיני והוא אומר "הולכים, הולכים, את הפנים תרחץ בסירה."

בחוף הסלעי הזה אנו חיים רק שניים. אין אמא. אילו הייתה אמא יתכן והייתי יכול לישון יותר מדי פעם. אבל היא איננה.

"ואף פעם לא תהיה" אומר אבא. אבל אני מדי פעם שוקע בחלומות שווא.

"משוטים!" אומר אבא. הוא המטפל במצופים. ועוד איך! איש מצופים הטוב שבין אנשי המצופים! אילו לא היה

בנפט, כדי שבערב לא יהיו לנו בעיות. כך עושה כל שומר מצופים מנוסה.

המים בנהר זורמים חזק ולכן אני חותר בכל הכוח, כדי שהסירה לא תסחף עם הזרם. זו עבודה קשה כי הסירה שלנו מאוד עקשנית. וכמה שלא יהיה קשה, אבא מעולם לא מתחלף אתי. "כל זמן שאני חי" הוא אומר "אלמד אתך לעבוד. איש לא יעשה זאת טוב ממני."

אנו גם דגים ביחד. במיוחד בסתיו, כשלא חסרים זאבי מים.

אחרי ארוחת בוקר, אם מזג אוויר יפה, אנו עסוקים בגינה הקטנה שלנו ומסדרים את שתי הסירות שלנו, בודקים אותן, צובעים ומורחים בזפת. והיום עובר בלי שנרגיש בכך. וכן, שכחתי – שטיפת כלי האוכל גם כן מוטלת עלי.

לפני שקיעת השמש עושים סיבוב המצופים. הם הרי חייבים לבעור במשך כל הלילה. בקיץ החיים בנהר ערים מאוד. ספינות קיטור מובילות יבול השדות, רפסודות עוברות זו אחרי זו, וגם דוברות בעלות מנוע עצמי. אני מאחל לכולם שייט מוצלח.

היום אבא יצא לקבל את המשכורת. זה קורה פעם בחודש.

אחר כך עברה עוד ספינת קיטור אחת. בדמדומים הוא נראתה כמו רוח רפאים. הסתכלתי איך היא עוברת בין המצופים, וכמעט ופצעתי לעצמי אצבע בסכין שבו חתכתי לחם.

סוף-סוף! כמעט בכיתי משמחה. תודה לך, רב-חובל. תודה שלא עלית על הסלע שבעיקול ולא הפכת מצוף שלי!

בלי שהרגשתי נעשה חשוך. רק בשמיים המשיכו להופיע ברקים ולהאיר באורם גלים ענקיים. אבא עדיין לא חזר. כנראה התעכב איפה שהוא. האם אני לבדי צריך לשוט אל המצופים? פחד! אבל מלבדי אין מי שידליק את הלפידים. "אז מה" אמרתי לעצמי "הגיע זמן המשמרת."

"אחזור אחרי הצהריים" אמר לי "בהזדמנות אכנס לחנות." שמחתי. כשהוא נכנס לחנות הוא קונה לי ספר חדש. בשבילי אין מתנה טובה מזו! "סע!" אמרתי לו במילה אחת, ועוד הוספתי "דרך צלחה, אבא!"

אני רגיל להישאר לבדי. גם אם רפסודה כלשהי תהפוך מצוף, לא קשה לי לעמיד אותו חזרה. גם לי כבר ניסיון לא קטן.

אך לפני צוהרי היום התחילה רוח. היא באה מדרום. בשמיים הופיעו גם ברקים. הם רק לא ידעו לאן לירות את חצים שלהם. אחר כך נשמע רעם. גלים מלוכלכים התחילו לעלות על חול החוף. כבר מזמן לא הייתה לנו סערה כזו!

מהר נכנסתי לבית. "רק שלא יקרה משהו למצופים שלנו" חשבתי. פחדתי אבל המשכתי לעמוד ליד החלון. רק התחלתי להכין ארוחה כשנשמעה צפירה ארוכה. לידינו עברה ספינת קיטור. מיד הכרתי אותה. זה "מאזית גאפירי". היא תמיד צופרת כמו בית חרושת גדול. ומיד מעל הספינה עבר ברק. בנס לא פגע בה אבל על החוף הנגדי התחיל לבעור עץ אלון גדול. דרך צלחה לך "מאזית גאפירי" חשבתי.

השישי? האחרון?"

מה היה אחר כך אינני יודע. אני זוכר רק שכאשר שהתעוררתי אבא עמד מעליי. ראה שפתחתי עיניים, התכופף ונישק לי בראש. כך הראה את חולשתו! הרי אצלנו, הגברים, זה לא מקובל. אבל יתכן שלפעמים אפשר לנשק לבן. פעם בעשר שנים.

ליד הדלת התעכבתי רק קצת, רק כדי לסגור אותה אחריי. גשם ירד בכל כוחו. הנהר הרוגז נראה לי כעת זר. והמפחיד ביותר – הברקים. אינך יכול לנחש לאן הם ידפקו.

הלכתי אל הנהר בשקט, בלי חיפזון, כפי שהיה הולך אבא שלי. אלא שהסירה בשום אופן לא רצתה לשמוע אותי. אני דחפתי אותה למים והיא משכה חזרה. "אל תפחדי" אמרתי לה "אין לך מה לפחד. הרי לא כל ברק מכה במים!"

לא הספקתי להתרחק מהחוף כשנשמע רעם. עצמתי עיניים. נדמה היה לי שכל ההרים, הסלעים והעצים שעל החוף יפלו על הסירה. אך פתחתי שוב עיניים ואמרתי לעצמי "בלי דמעות. תנהג בביטחון כפי שאבא לימד אותך."

הסירה שלי התקרבה למצוף הראשון באיטיות אך בהחלטיות. לא היה קל, אבל בסוף הדלקתי את הלפיד. והנה כבר השני. השלישי סמוך לגדה ממול. ליד הלפיד הרביעי אבדתי קופסת גפרורים אחת. רק הספקתי להדליק את הלפיד החמישי כשגל ענק הכה בסירה. אבדתי שיווי משקל, נפלתי, ראשי פגע בדופן הסירה. הספקתי רק לחשוב "מי עכשיו ידליק את הלפיד